

Tôi lâu tôi đã mang sự trong lòng một đấng kiêu. Đó là những gì liên quan đến công sự đều xui c, nhứt là vì con người. Với tôi, những người tham gia, những người công sự, không ít thì nhiều, đều là kẻ xui. Người không có tâm không theo hay tán trợ bên công sự, dù được biết mình vì bất cứ lý do nào. Trong thời kỳ kháng chiến chống thực dân Pháp, do còn ở trong hoàn cảnh tranh đấu tranh sáng, đã có nhiều người thiêng lòng ăn quỵ lụy đi theo công sự; tuy vậy qua thời gian họ đã nhận ra bản mặt bịp bợm, ác độc của nó mà xa lánh. Ngày nay, những ai theo công sự thì không còn lý do gì có thể biện bạch được nữa.

Suy nghĩ đó đến nay tôi vẫn không thay đổi và hình như nó càng ngày càng được xác định bởi những gì mà những người mang danh công sự đã làm cho đất nước, cho dân tộc chúng ta. Nhìn lại lịch sử của nước nhà, xem xét lại những gì đã và đang xảy ra trong hơn 60 năm qua, tôi tin là 99.9% người Việt đều đồng ý rằng những công sự là tai họa. Không có ai cho công sự là tốt, kẻ cướp ba triệu đồng viên. Những kẻ ngoài mặt văn ca tuồng công sự có “chính nghĩa sáng ngời” đều là bọn vô sĩ, dù có làm đến thời gian hay chỉ thời gian ngắn. Tất nhiên “thời gian” này chỉ là suy luận cá nhân, không khẳng định kiêu “tuyệt đối đa số nhân dân tán thành” như cách nói của các lãnh đạo công sự. Những tôi tin điều trên đây sẽ được chứng minh nếu có một thẩm dò trung thực

Tuy vậy cần nói rõ là trong guồng máy cai trị của chế độ công sự, quân đội không phải là những người xui và đáng ghét, bởi suy cho cùng họ cũng chỉ là những nạn nhân không lối thoát. Công an dù đáng ghét nhưng chỉ là những kẻ thừa hành vô hại. Ngoài bọn lãnh đạo xui quyệt, thành phần tôi khinh bỉ nhất là bọn bôi bút và đám nô bộc trong ngành tư pháp. Số dĩ như vậy vì đó là thành phần cần đến lý trí và lòng tâm nhiều nhất.

Tòa án Công sự

